



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka v právní věci žalobce **IPc brno, s.r.o.** se sídlem 602 00 Brno, Milady Horákové 24/26, právně zastoupen JUDr. Romanem Schneiderem, advokátem AK 602 00 Brno, Moravské nám. 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, odboru kultury a památkové péče, se sídlem 601 82 Brno, Žerotínovo nám. 3/5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.9.2012, č.j. JMK 82668/2012,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru kultury a památkové péče Brno ze dne 12.9.2012, č.j. JMK 82668/2012, neboť tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání podané proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru památkové péče č.j. MMB/0197845/2012 ze dne 14.6.2012, kterým byl žalobce uznán odpovědným za spáchání správního deliktu podle § 35 odst. 1 písm. c) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že v době od 14.11.2007 do 8.3.2012 užíval kulturní památku – objekt k bydlení v Brně, Zahradnická 20, č.p. 327 na pozemku parc.č. 1655, k.ú. Staré Brno (kulturní památka č. 48686/7-8038 Ústředního seznamu

kulturních památek ČR), v rozporu s její památkovou hodnotou, a to jako nosič reklamy – reklamních plachet s grafickým potiskem, umístěných na nároží uliční fasády domu. Za správní delikt byla žalobci podle ust. § 35 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči uložena pokuta ve výši 50.000,-Kč a zároveň také uložena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,-Kč.

Zároveň tímž rozhodnutím bylo řízení ve věci správního deliktu podle ust. § 35 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči, kterého se měl žalobce dopustit tím, že neplní povinnosti vlastníka kulturní památky vyplývající z ust. § 9 zákona o státní památkové péči, konkrétně tím, že neudržuje kulturní památku v dobrém stavu, zastaveno.

V odvolacím řízení žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítl, neboť po přezkoumání z hlediska ust. § 92 odst. 1 správního řádu se žalovaný rozhodl odvolání zamítnout, protože nebylo v zákonné lhůtě podáno u Magistrátu města Brna jako příslušného správního orgánu podle ust. 86 odst. 1 správního řádu, neboť bylo podáno opožděně. Žalobce převzal rozhodnutí správního orgánu I. stupně 19.6.2012 a jeho zástupce JUDr. Roman Schneider dne 11.7.2012 podal odvolání ke Krajskému úřadu Jihomoravského kraje. Žalovaný konstatoval, že odvolací lhůta marně uplynula již 4.7.2012, proto rozhodl tak, jak je ve výroku napadeného rozhodnutí uvedeno.

Žalobce ve včas podané žalobě namítal, že rozhodnutí orgánu památkové péče vychází již od začátku ze zcela chybného a nepravdivého tvrzení, že nemovitost je vedena jako kulturní památka. O tom, že nemovitost není kulturní památkou ve smyslu § 2 zákona o státní památkové péči, svědčí i aktuální zápis v katastru nemovitostí pro list vlastnictví č. 860, k. ú. Staré Brno, vedený katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Brno – město, na němž je nemovitost zapsána a ve kterém není též evidován žádný způsob ochrany. Za tohoto stavu tj. při zjištění zásadního pochybení správního orgánu je patrné, že není dána správním orgánem tvrzená pravomoc odvozovaná od ust. § 29 zákona o státní památkové péči. Konkrétně není dána pravomoc Magistrátu města Brna, který dozírá v rozsahu své působnosti na dodržování tohoto zákona a předpisů vydaných k jeho provedení dle ust. § 29 odst. 2 písm. h) o památkové péči. Jde tedy o nezákonné rozhodnutí. Nemohlo tak nikdy dojít k naplnění tvrzeného správního deliktu podle § 35 odst. 1 písm. c) citovaného zákona, který poskytuje ochranu právě a jen kulturním památkám; nelze tak rozhodně akceptovat rozhodnutí, že Magistrát města Brna, odbor památkové péče ve výše specifikované věci udělil pokutu. Dále namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a kdy v souladu s ust. § 50 správního řádu ve spojení s ust. § 68 odst. 3 správního řádu nebyl zjištěn skutečný stav věci tím, že tvrzení žalobce o opadávání fasády a tím možné ohrožení života a zdraví lidí, označil za účelové, aniž by se s námitkou dostatečně vypořádal. Žalobce se odvolal na vyjádření NPÚ UOP v Brně, který při reidentifikaci v roce 2007 dospěl k jednoznačnému závěru, že dům je omšelý, fasáda opadáva. Z toho lze dojít k závěru, že existují takové okolnosti, za kterých je nutno učinit opatření chránit si lidský život, zdraví a majetek. Všechny tyto argumenty byly prezentovány odvolacímu orgánu, ten se však těmito důvody vůbec nezabýval a řízení zastavil na základě opožděně podaného odvolání. V této souvislosti žalobce upozorňuje na zjevnou nespravedlnost takového rozhodnutí odvolacího orgánu, který de-facto aprobejuje výše

zmíněné nezákonné rozhodnutí správního orgánu I. stupně. S odvoláním na nález Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 663/06 ze dne 24.6.2009 deklaruje netoleranci orgánům veřejné moci a především obecným soudům formalistický postup za použití v podstatě sofistického odůvodňování zřejmé nespravedlnosti. Obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku a že povinností soudu je nalézat právo nejen pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad. V tomto případě je skutkové hodnocení situace zcela nesprávné a nespravedlivé a jedná se otázku zcela zásadní, je zcela evidentní, že došlo k porušení jedné ze základních zásad správního práva – legitimního očekávání – jakožto principu „dobré správy“. Došlo tak k porušení práva žalobce na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný se takovýmto postupem dopustil libovůle. Závěrem navrhl zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 14.6.2012 a II. stupně ze dne 12.9.2012. Požádal o úhradu nákladů řízení.

Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě ze dne 19.12.2012 vyjádřil v tom smyslu, že ve věci bylo zahájeno 15.3.2012 proti žalobci správní řízení o správním deliktu podle § 35 odst. 1 písm. c) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči ve znění pozdějších předpisů, kterého se žalovaný dopustil v době od 14.11.2007 do 8.3.2012 s tím, že užíval kulturní památku – objekt k bydlení v Brně, Zahradnická 20, č.p. 327 v rozporu s její památkovou hodnotou, a to jako nosič reklamy – reklamních plachet s grafickým potiskem, umístěným na nároží uliční fasády domu a že jako vlastník domu neudržoval kulturní památku v dobrém stavu. Z tohoto důvodu byla uložena žalobci pokuta. Co se týče správního deliktu spočívajícího v tom, že žalobce neplní povinnosti vlastníka kulturní památky vyplývající z ust. § 9 zákona o státní památkové péči konkrétně tím, že neudržuje kulturní památku v dobrém stavu, bylo řízení již v I. stupni zastaveno.

Vzhledem k tomu, že žalobce byl ve správním řízení zastoupen právním zástupcem, kterému bylo včas rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručeno a ve kterém byl účastník řízení v napadeném rozhodnutí řádně poučen ve smyslu ust. § 68 odst. 5 správního řádu, přesto žalobce podal odvolání po marném uplynutí odvolací lhůty, která uplynula 4.7.2012. Dále toto odvolání nebylo podáno prostřednictvím správního orgánu, který rozhodoval v I. stupni, ale bylo přímo doručeno odvolacímu orgánu.

Žalovaný namítá, že vzhledem k výše uvedenému v daném případě se jedná o žalobu nepřípustnou. Podle ust. § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů, je žaloba nepřípustná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného. Podání odvolání po zřejmém uplynutí zákonné lhůty nelze považovat za vyčerpání řádných opravných prostředků ve smyslu zákona, neboť takové odvolání neumožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí v odvolacím řízení. Žalovaný se vyjádřil k žalobním

námítkám v souladu s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Závěrem navrhl, aby z výše uvedených důvodů soud žalobu odmítl jako nepřipustnou, případně zamítl jako nedůvodnou. Žalobci proto nevzniká právo na náhradu nákladů řízení, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožaduje.

Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného ze dne 9.1.2013 uvádí stejné námítky jako v žalobě, neztotožňuje se s tvrzením žalovaného obhajujícího formalistický přístup odvolacího orgánu, a to s odkazem na nálezy Ústavního soudu uvedené v žalobě. Žalovaný se nezabýval argumentací žalobce, nijak k ní nepřihlédl, z toho důvodu zakládá nespravedlnost rozhodnutí prvoinstančního orgánu a nelze takto popřít celý smysl a účel odvolacího řízení v tomto sporu. Na své žalobě setrval.

Žalovaný ve svém replice k replice žalobce podáním ze dne 14.2.2013 uvedl, že kromě důvodů uvedených ve vyjádření k žalobě trvá na názoru, že se žalobce nemůže platně dovolávat nápravy žalovaného rozhodnutí z důvodu formalistického přístupu žalovaného, neboť sám nevyužil možnosti řádného opravného prostředku a důvody k zahájení řízení o mimořádném opravném prostředku nebyly správním orgánem shledány. Je zcela zřejmé, že žalobce podal své odvolání vědomě opožděně a protože nemá relevantní právní argumenty, snaží se neadekvátním způsobem dovolávat obecných zásad s cílem zvrátit nepříznivé důsledky nevyužití řádného opravného prostředku. Navrhuje závěrem, aby soud žalobu odmítl jako nepřipustnou, případně zamítl jako nedůvodnou.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná. Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili s takovýmto postupem výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.

V obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalovaný zahájil správní řízení o správních deliktech oznámením ze dne 15.3.2012, č.j. MMB/0088950/12. Řízení bylo zahájeno ve věci správních deliktů, kterých se měl žalobce dopustit tím, že nejméně v době od 14.11.2007 jako vlastník domu Zahradnická 20, č.p. 327 na p.č. 583 k.ú. Staré Brno užíval předmětný dům – kulturní památku – způsobem neodpovídajícím jejímu kulturně politickému významu a památkové hodnotě ve smyslu zákona o státní památkové péči, a to jako nosič reklamy – reklamních plachet a reklamní tabule s grafickým potiskem umístěných v uliční fasádě na nároží domu a dále, že jako vlastník domu neudrzuje kulturní památku v dobrém stavu.

Nárožní objekt Zahradnická 20/Poříčí 27 je v rámci uliční zástavby Zahradnická č.o. 3-19 a 4-20 evidován ve smyslu § 3 zákona č. 20/87 Sb., v Ústředním seznamu kulturních památek pod rejstříkovým číslem 8038 a tvoří součást ochranného pásma Městské památkové rezervace ustanoveného rozhodnutím Odboru kultury NVmB ze dne 6.4.1990 pod č.j. KULT/402/90/Sev.

Vlastník kulturní památky je dle ust. § 9 zákona o státní památkové péči povinen na vlastní náklad pečovat o její zachování, udržovat ji v dobrém stavu a chránit ji před ohrožením, poškozením, znehodnocením nebo odcizením. Je také povinen užívat kulturní památku pouze způsobem, který odpovídá jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě a technickému stavu. Zároveň byl účastník řízení poučen v tom, že může navrhopvat důkazy, návrhy, vyjádřit své stanovisko, nahlížet do správního spisu činit podání, žádat sdělení oprávněných osob a vyjádřit se k jeho podkladům. Žalobci toto oznámení bylo doručeno 19.3.2012. Správní spis obsahuje jednak fotodokumentaci zmíněné nemovitosti úřední záznam o místním šetření z 6.12.2011, výpis z katastru nemovitostí, vyjádření žalobce k zahájení řízení o správních deliktech ze dne 23.4.2012, oznámení o shromáždění podkladů pro rozhodnutí ze dne 18.5.2012, doručeno žalobci 23.5.2012, rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru památkové péče (správního orgánu I. stupně ze dne 14.6.2012 č.j. MMB/0197845/2012, kterým byla uložena žalobci pokuta ve výši 50.000,-Kč a povinnost uhradit částku 1.000,-Kč jako náklady správního řízení. Rozhodnutí bylo dle doručenky žalobce doručeno 19.6.2012.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 11.7.2012 adresované Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, ale dle razítka ze dne 11.7.2012 bylo také doručeno Magistrátu města Brna odboru památkové péče. Odvolání bylo podáním ze dne 12.7.2012 postoupeno Krajskému úřadu Jihomoravského kraje jako odvolacímu orgánu, neboť správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že není možné uplatnit postup dle ust. § 87 správního řádu. Napadené rozhodnutí resp. oba jeho výroky, nabyly právní moci dne 5.7.2012 a je tedy na místě uplatnit postup dle ust. § 92 odst. 1 správního řádu a odvolání jako opožděné zamítnout.

Z výše uvedené je zřejmé, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proto, že bylo podáno opožděně, to znamená, že předmětem řízení bylo posouzení otázky, zda odvolání podal žalobce včas či nikoliv. Správní orgán dospěl k závěru, že odvolání bylo žalobcem podáno po zákonem stanovené lhůtě, když v rozporu s poučením, které bylo uvedeno v prvostupňovém správním rozhodnutí, nebylo odvolání adresováno a zasláno prvostupňovému orgánu, ale přímo orgánu odvolacímu. Zde soud konstatuje, že toto tvrzení v napadeném rozhodnutí je v rozporu se správním spisem, neboť odvolání bylo podáno dne 11.7.2012 u správního orgánu I. stupně, pouze bylo přímo adresováno odvolacímu orgánu a správní orgán I. stupně následující den postoupil odvolání odvolacímu orgánu. Nicméně odvolací orgán správně konstatoval, že odvolání bylo podáno opožděně.

Při posuzování důvodnosti ve správním soudnictví musí soud zohlednit předmět správního řízení. V daném případě odvolací orgán dospěl k závěru, že odvolání bylo žalobcem podáno opožděně, bylo proto povinností soudu posoudit, zda závěr správního orgánu o tom, že odvolání bylo podáno po uplynutí zákonem stanovené lhůty, má oporu v obsahu spisového materiálu. Vzhledem k tomu, že žalobce v této zásadní otázce neuplatňuje žádné konkrétní námitky, soud v obecné poloze konstatuje, že rozhodnutí prvostupňového orgánu obsahuje řádné poučení o tom, že odvolání je nutno podat u tohoto orgánu. V daném případě platila obecná 15-ti denní lhůta pro podání odvolání, jež je stanovena v § 83 odst. 1

správního řádu. V rámci běhu této odvolací lhůty odvolání prvostupňovému správnímu orgánu doručeno nebylo. Závěr žalovaného o tom, že žalobce podal odvolání opožděně, soud shledal správným. Soud vycházel z judikatury NSS (Ejk. 41/2013 ze dne 17.3.2013) odkazující na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30.11.2012, č.j. 11Ca 334/2009 – 32.

Správní řízení vychází obecně ze zásady dvojinstančnosti, kterou významně doplňuje možnost přezkumu správních aktů ve správním soudnictví, a to z větší části v tzv. plné judikaci. Účastník správního řízení se tak svých práv může de-facto i de iure domáhat u čtyř instancí (tedy u dvou instancí ve správním řízení a dvou instancí ve správním soudnictví), s přihlédnutím k tomu, že jako další instance bývá chápána možnost podání ústavní stížnosti k Ústavnímu soudu ČR, nemluvě o stížnosti k Evropskému soudu pro lidská práva. Odvolací lhůta v I. stupni je dána zákonem - § 83 správního řádu. Odvolání lze podat teprve poté, co bylo rozhodnutí vydáno. Správní řád také dává ochranu tomu účastníku řízení, který z vážných důvodů nemohl rozhodnutí včas převzít, kdy je možno požádat o prominutí zmeškání úkonu (§ 41 správního řádu). V tomto případě však k takovému případu nedošlo. Rozhodnutí bylo zasláno žalobci, tento jej řádně převzal a odvolání podal opožděně a v tomto případě se nelze dovolávat formalistického přístupu odvolacího orgánu. Nelze než souhlasit s žalovaným, že pokud žalobce chtěl, aby jeho věc byla přezkoumána v odvolacím řízení, měl se především řádně a však odvolat. V opačném případě nemohl odvolací orgán v rámci tohoto řízení dělat nic jiného, než takové odvolání v souladu s ust. § 92 odst. 1 správního řádu zamítnout.

Z důvodu výše uvedených dospěl soud k závěru, že žalobce není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nebylo přiznáno. Žalovanému náklady řízení nevznikly, proto rozhodl soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. října 2013

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu